

Desembre congelat

Un relat de: [Xevi Montoya](#)

"Vuelveee, a casa vueeeelve, por Navidáaaa...". No hi havia manera de desempallegar-me d'aquella cançoneta empalagosa, mentre esperava el tren per tornar a casa dels pares, carregat d'apunts i de regals. Tot i que jo procurava aplicar al camp dels records inútils la meva coneguda ànsia per l'ordre i per llençar trastos, ja feia uns quants anys que havia donat per perduda la possibilitat de desfer-me mai d'aquella sintonia petarda. I també del nano que s'escapa de la mili i, sense avisar del permís aconseguit, enganxa la mare d'esquenes i li fot un 'susto' de mort: "Mamaaaaaa!!!". Amb l'aversion que tinc jo a segons quines sorpreses.

El cert és que aquest i d'altres pensaments amb llavor de mala llet emboiraven, un cop més, la meva tornada a casa per Nadal. Des que havia començat la carrera a Barcelona, en arribar aquelles dates jo sempre intentava apurar les hores d'estudiant abans de ser engolit fatalment pel torrent de polvorons, massapà i copes de cava que posaven fi a dinars de quatre hores -un insult, deia jo, a qualsevol acepció que pugués tenir el concepte "esperit nadalenc"-. Així, any rera any el meu tren era el Delta de les 19:33, que valorant prèviament la puntualitat Renfe, acostumava a arribar a les 9 en punt a Girona; dit d'una altra manera, a l'hora que la meva mare ja era a punt d'invocar el maligne perquè tothom era a taula i "el nen no se sap on és". Aquest cop, a més, havia decidit emular l'arcàngel i anunciar, amb certa antelació, la bona nova que, un Nadal més, arribaria guerrer i amb ganes de barallar-me amb tots els presents a taula. Vaig trucar a casa, aprofitant la cobertura mentre el tren feia parada a St. Celoni. "D'això, mama, em podries grabar la nit de debat del Canal 33, dedicada a buscar proves del naixement de Jesús?". Amb allò n'hi havia prou perquè la mare s'indignés una mica i aparqués tot intent de posar-se a buscar el disc "Villancicos de mi pueblo", amb el qual li agradava amanir el primer sopar festiu. La veritat era que abans d'acabar el primer plat jo ja havia enterrat la destrala de guerra, però a priori trobava convenient marcar el meu territori, no fos cas que em contagiés d'alguna alegria sense fonament.

Però vet-ho aquí que en posar finalment els peus a terra, abandonar l'estació i agafar el carrer Lorenzana camí cap a casa, vaig començar a sentir un neguit rar a la panxa. No m'havia deixat res al tren, i em trobava fent el trajecte de costum que em plantava al cap de tres minuts al portal de casa meva. Havia caminat uns quants metres quan, en la interjecció entre Lorenzana i Juli Garreta vaig començar a alentir el pas. Alguna cosa fallava en aquell rutinari viacrucis, maletes en mà i motxilles a l'esquena. Sense parar-hi massa cap, vaig sentir la necessitat de tombar la mirada enrera, just abans de deixar Juli Garreta per anar a buscar el meu carrer de tota la vida. Ràpidament em va caure a sobre, com un gerro d'aigua freda, la pista que buscava. Els fanals d'aquell carrer eren encesos però aquell indret em semblava fosc com una cova, més que de costum. Sense apartar la mirada, vaig donar algunes passes enrera, caminant al revés amb la gràcia d'un ànec, a causa del munt de maletes i paquets que duia a sobre. Al nou encreuament de camins, vaig començar a estirar el coll i a forçar la vista tant com vaig poder. Mirava a banda i banda, i més enllà. Buscava un sol carrer amb llums de Nadal. No n'hi havia cap.

En arribar a casa, tothom era a taula excepte la mare, que ja circulava a munt i avall amb safates i plats. "Porta el pa", va dir-me sense alentir el seu pas, en un viatge cap a la cuina i obviant tota salutació càlida. En un càsting per a "El Almendro", hagués quedat desqualificada.

- "On són les llums de Nadal, aquest any?" -vaig preguntar al meu germà, alhora que em posava el tovalló a la falda.

- "Què vols dir, on són?"

- "Coi, doncs que no n'he vist cap, venint cap aquí".

- "És que no n'hi ha. Tu vols ser periodista? Doncs no llegeixes gaire la premsa... Acosta'm les olives".

Em van explicar que, mentre jo era fora fent exàmens, l'Ajuntament s'havia vist emmerdat en una polèmica per la concessió de la lluminària festiva als carrers, i que no hi havia hagut acord. Aquell any, Girona passaria unes festes sense llums. Jo solet no hagués trobat mai un tema millor per convertir aquell àpat parsimoniós en un camp de batalla, però no vaig apartar la mirada del plat en tot el sopar. Rumiava el següent: si per Nadal ens treuen les llums i aquí no ha passat res, puc demanar permís per convertir el campanar de la Catedral en un chill-out? M'estava posant molt nerviós.

Vaig tornar al carrer. Cap a la Rambla, passant pel carrer La Salle, per Migdia i per Joan Maragall. Una nit d'hivern freda, desoladora i més fosca que mai. Passades les onze, només algun bar obert, amb motius al voltant dels vidres, s'esforçava a vendre festivitat. Amb aquestes, em planto a casa del meu germà. "Escolta, si no et fa res, m'emporto la meva neboda a fer un passeig", li vaig dir, com si fos la cosa més normal del món. "Tu no et trobes bé. La nena dorm fa una hora", em diu fent un esforç per no fotre'm fora de casa seva. Però després

d'insistir-li fins a vint vegades, vaig marxar d'allà emportant-me pel braç la meva neboda, en pijama i lluint unes sabatilles Pokémon. Jo mateix m'havia encomanat una gran missió; al cap de 10 minuts vaig aconseguir-la.

- "Tiet, per què hem vingut a l'Hipercor, si és tancat?"

- "Però mira'l bé, dona! Tu et pensaves que el tiet et deixaria sense llums de Nadal?"

L'Hipercor, amb el millor dels seus guarnits, era una bombeta gegant. A la part superior de l'edifici s'hi podia llegir, en lletres igualment enormes: "Un Nadal de regals". La meva neboda no va badar boca. I al cap d'una estona em vaig adonar que m'observava a mi.

Al matí, la mare em va trobar fent un cafè amb llet en silenci i repassant la premsa dels dies anteriors, carregada d'informació sobre la polèmica de les llumetes. "Indignant", vaig remugar en alt, perquè em sentís. A la tele, i gràcies al vídeo, m'acompanyaven cinc individus grisos que buscaven proves sobre el naixement de Jesús.